

Ο Οκτώβριος ξεκίνησε με δύο πολύ σημαντικά γεγονότα:

Τη γιορτή του παππού και της γιαγιάς αλλά και τη γιορτή των μικρών τετράποδων φίλων μας, τα ζώα.

Έτσι και εμείς με πολύ κέφι και φαντασία ετοιμάσαμε τις εκπλήξεις μας.

Κατασκευάσαμε τον παππού και τη γιαγιά μας, χρησιμοποιώντας διάφορα χαρτόνια, λίγη φαντασία και πολύ αγάπη.

Επίσης κατασκευάσαμε κάρτες με ευχές που ζωγραφίσαμε και γράψαμε με πολύ αγάπη στο παππού και στη γιαγιά μας!

Στις 4 του Οκτώβρη γιόρταζαν όλα τα ζώακια.

Έτσι και εμείς ασχοληθήκαμε με αυτά.

Διπλώσαμε χαρτιά και δημιουργήσαμε το δικό μας σκυλάκι.

Με τα χέρια μας σχεδιάσαμε το δικό μας ζωάκι. Έτσι γατούλες και δεινόσαυροι, λιοντάρια και λαγοί, χώρεσαν σε ένα φύλλο χαρτί!

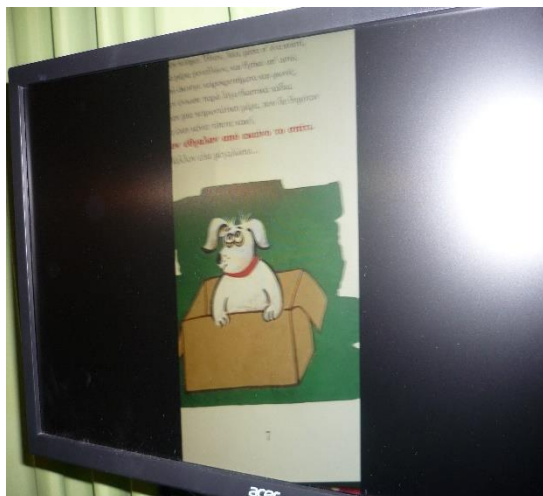
Και το αποτέλεσμα... εκπληκτικό! Δε συμφωνείτε;

Διαβάσαμε το παραμύθι: « Ο καλύτερος σκύλος στον κόσμο», και τα παιδιά αποτύπωσαν σε ένα φύλλο χαρτί τις εντυπώσεις τους από το παραμύθι!

Παρακολουθήσαμε σε βίντεο το παραμύθι: « Ο Ξουτ» της Ζωής Σκαλίδη και Φωτεινής Τσάμπρα.

Μπορείτε να κάνετε κλικ στον παρακάτω σύνδεσμο για να παρακολουθήσετε το βίντεο μαζί με τα παιδιά σας και να το σχολιάσετε μαζί τους .

<https://video.link/w/bVL6d>

Αν ήμουν ζωάκι στο κλουβί;

Δημιουργήσαμε τη συνθήκη ενός κλουβιού, χρησιμοποιώντας το ψυχοκινητικό υλικό.

Τα παιδιά βίωσαν πως είναι να είσαι κλεισμένος σε ένα κλουβί, κατανοώντας τη δυσκολία που αντιμετωπίζουν τα ζωάκια που ζουν σε συνθήκες εγκλεισμού, ή σε ζωολογικούς κήπους.

Δυσκολεύτηκαν να κινηθούν, να ξαπλώσουν, να επικοινωνήσουν με τους φίλους τους. Αρχικά το αντιμετώπισαν ως παιχνίδι. Όσο περνούσαν τα λεπτά και όταν ρωτήθηκαν εάν ήθελαν να μείνουν εκεί για αρκετή ώρα, οι απαντήσεις τους στην πλειονότητά τους ήταν αρνητικές.

Και ενώ οι μέρες περνούσαν με απορίες, και προβληματισμούς, ο Νικόλας Μ. μας έβαλε σε καινούργιες περιπέτειες!

Πρότεινε με επιμονή να φτιάξουμε ένα χάρτη για να βρούμε το χαμένο θησαυρό!

Η ιδέα του μας ενθουσίασε και έτσι όλοι ξεκινήσαμε να οργανώνουμε σχέδια για την ανεύρεση του χαμένου θησαυρού, οι οποίοι τελικά έγιναν πέντε, όσες και οι ομάδες δράσης μας.

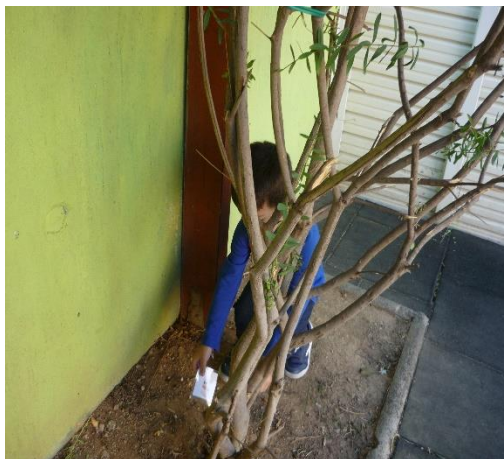
Και πριν καλά καλά η εξερεύνηση στο σχολείο μας αρχίσει, η Ερωφίλη την επόμενη κιόλας ημέρα έφερε από το σπίτι της το δικό της χάρτη του χαμένου θησαυρού, εξηγώντας στους φίλους της τη χρήση του!

Ξεκινώντας λοιπόν να οργανώνουμε τις δράσεις μας για το παιχνίδι του χαμένου θησαυρού, τα παιδιά της κάθε ομάδας συζήτησαν μεταξύ τους για το όνομα που θα έδιναν στην ομάδα τους και τα στοιχεία που θα κρύβαμε στην αυλή για να φτάσουμε στο θησαυρό.

Κάθε ομάδα έκρυψε τα δικά της στοιχεία σε σημεία της αυλής που οι άλλες ομάδες δε γνώριζαν.

Κατόπιν σε ένα φύλλο χαρτιού Α3 κάθε ομάδα αποτύπωσε όπως μπορούσε τα σημεία που έκρυψε ο κάθε ένας το στοιχείο του και κόλλησε πάνω σ' αυτό την εικόνα του. Τα παιδιά σε κάθε ομάδα συνεργάστηκαν, ενώ η αλληλοβοήθεια ήταν εντυπωσιακή!

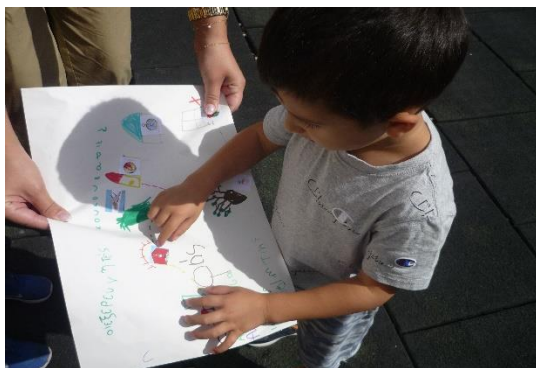

Και οι χάρτες της κόκκινης και πράσινης ομάδας που ξεκίνησαν πρώτοι ήταν έτοιμοι!

Η κόκκινη ομάδα έδωσε τίτλο στην ομάδα της: « **Εξερευνητές κουκουβάγιες** », ενώ η πράσινη ομάδα έδωσε τον τίτλο: « **Ουράνιο τόξο – Rainbow** ».

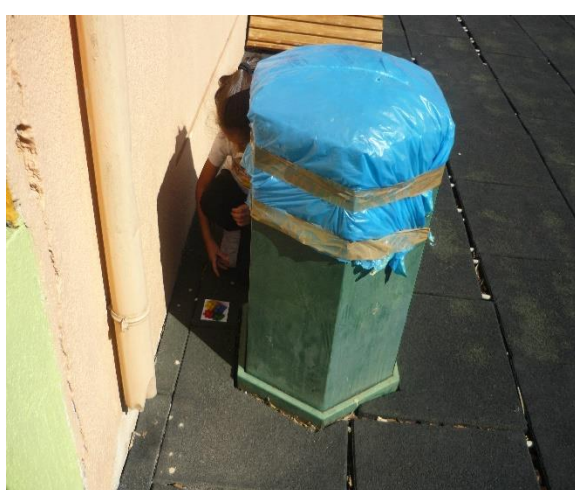
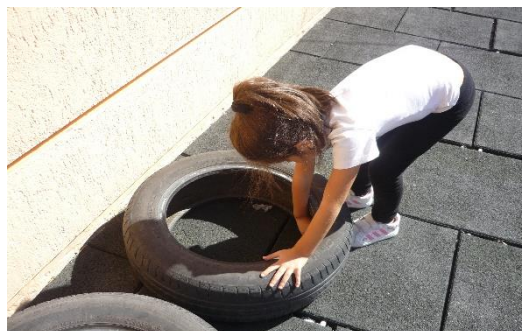
Κατόπιν η κάθε ομάδα με οδηγό το χάρτη της οδηγούσε τα παιδιά της άλλης ομάδας στην αυλή προς αναζήτηση των στοιχείων που είχαν κρύψει και τελικά στην εύρεση του δικού τους θησαυρού!

Τα παιδιά που έψαχναν τα στοιχεία δεν μπορούσαν να δουν το χάρτη, αλλά μπορούσαν με την καθοδήγηση της άλλης ομάδας να φτάσουν στο σημείο.

Οι οδηγίες που τους δίνονταν ήταν π.χ: Προχώρησε 6 βήματα εμπρός, ή στρίψε αριστερά κ.λ.π

Και όταν φυσικά βρήκαμε τα στοιχεία του θησαυρού, τότε η χαρά μας ήταν απεριγράπτη! Πιο απεριγράπτη όμως ήταν η ικανοποίησή μας όταν πήραμε το βραβείου του εξερευνητή!

Και η φυσικά η δράση μας αυτή δεν τελείωσε!

Την επόμενη εβδομάδα σειρά για εξερεύνηση και περιπέτεια έχουν οι υπόλοιπες ομάδες!

Και μετά από τόση περιπέτεια και δράση ήρθε η ώρα για το μάθημα των Αγγλικών!!!!

Α! ναι ξεχάσαμε να σας πούμε ότι φέτος στο σχολείο μας μαθαίνουμε και Αγγλικά! Φοβερό! Και ενώ στην αρχή τρομάξαμε λίγο με την ιδέα, στο τέλος ανακαλύψαμε πως δεν είναι καθόλου κακή ιδέα, καθώς από την αρχή της χρονιάς έχουμε γίνει ξεφτέρια!

Μάθαμε τις καλημέρες μας, τα ονόματά μας, τις μέρες, τις εποχές, και λίγο τους μήνες! Και μιας και το φθινόπωρο μπήκε για τα καλά, μάθαμε και τα φθινοπωρινά χρώματα.

Δείχναμε λοιπόν τα αντικείμενα που έχουν φθινοπωρινά χρώματα και τα λέγαμε και στα αγγλικά!

Και στο τέλος για να κλείσει το μάθημα ευχάριστα χορέψαμε και τραγουδήσαμε και μερικά αγγλικά τραγούδια!

Φθινοπωρινά φύλλα μετρήματα!

Και οι φθινοπωρινές δράσεις μας δεν έχουν τελειωμό!

Εκεί νωρίς το απόγευμα, πήραμε φθινοπωρινά φύλλα και τα κάναμε ομάδες με βάση το χρώμα τους, μετρήσαμε πόσα είναι τα μεγάλα, αλλά και τα μικρότερα και τα βάλουμε με τη σειρά από το μικρότερο προς το μεγαλύτερο και αντίστροφα!

Στο τέλος πήραμε φθινοπωρινά φύλλα και χρώματα και δημιουργήσαμε υπέροχα φθινοπωρινά έργα!

Μπαίνω στη θέση σου! (Εν συναίσθηση).

Πριν από αρκετές ημέρες η Αννούλα είχε ένα ατύχημα στο σπίτι της όπου την ανάγκασε για αρκετό καιρό να φορά ένα νάρθηκα στο δεξί της χέρι και έτσι να μη μπορεί να το χρησιμοποιεί για τις καθημερινές της δραστηριότητες.

Παρόλα αυτά μετά από πολύ προσπάθεια αλλά και πείσμα, κατάφερε να χρησιμοποιεί κυρίως το αριστερό της χέρι, για να αυτοεξυπηρετηθεί αλλά και να ζωγραφίσει!

Μία μέρα έφερε στο σχολείο μία της ζωγραφιά που είχε κάνει με το αριστερό της χέρι.

Αρχικά συζητήσαμε για το πως εκείνη ένοιωθε γι' αυτό και πως και οι υπόλοιποι πιστεύουμε ότι ένοιωθε η Άννα μέσα από αυτή της τη δυσκολία!

Τα παιδιά εξέφρασαν τις απόψεις τους και κατόπιν τους προτείναμε να μπουν στη θέση της για να διαπιστώσουν τις πιθανές δυσκολίες που αντιμετώπιζε η συμμαθήτριά τους.

Έτσι με μία χαρτοταινία, δέσαμε το ένα τους χέρι σαν να φοράνε νάρθηκα και τους ζητήσαμε να προσπαθήσουν να ζωγραφίσουν κάτι!

Αρχικά η δυσκολία, τα νεύρα, αλλά και ο θυμός που δεν μπορούσαν να ζωγραφίσουν με το άλλο τους χέρι ήταν εμφανής!

Στο τέλος θυμηθήκαμε τη φράση που μάθαμε και τη χρησιμοποιούμε συχνά: « Δεν πειράζει, η προσπάθεια μετράει!» και έτσι συνεχίσαμε τη δράση μας!

Και το αποτέλεσμα ήταν αυτό!

Όταν συζητήσαμε με τα παιδιά τι ήταν αυτό που τους δυσκόλεψε είπαν:

- Δεν μπορούσα να ζωγραφίσω όπως με το άλλο μου χέρι!
- Τα έκανα θάλασσα!
- Δεν μπορούσα να ξεκουμπώσω το καπάκι του μαρκαδόρου!
- Κρατούσα το μαρκαδόρο σαν κουτάλι!
- Νευρίασα!
- Δεν ήθελα να ζωγραφίσω!

Συζητήσαμε λοιπόν για τα άτομα που δεν είναι τόσο τυχεροί όπως εμείς και δεν μπορούν να χρησιμοποιήσουν τα χέρια τους ή τα μάτια τους ή

την ακοή τους και με ποιο άλλο τρόπο μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, αλλά και τι μπορούμε να κάνουμε εμείς για να τους διευκολύνουμε.

Προσπαθήσαμε να βγάλουμε και να βάλουμε τα παπούτσια μας χωρίς να χρησιμοποιήσουμε τα χέρια μας και να μιλήσουμε χρησιμοποιώντας τη νοηματική γλώσσα.

Επικεντρωθήκαμε ξανά στη δυσκολία της Άννας συζητώντας τώρα που πήραμε τη θέση της, τι θα μπορούσαμε να κάνουμε για να τη διευκολύνουμε, εφόσον και εκείνη το επιθυμεί!

Και όσο οι προτάσεις έπεφταν βροχή, ένα τεράστιο φωτεινό χαμόγελο φώτισε το πρόσωπο της Άννας κλείνοντας αισιόδοξα και δημιουργικά τις δραστηριότητες αυτής της εβδομάδας!